

Quan ens decidirem a fer bondat?

Dg, 7/07/2013 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Fer bondat se'm presenta com una bona proposta d'estiu. Fer bondat, entenent aquesta com l'acció i la vivència sortida del "bonitas, bonus, bonum". Del llatí "bonitas" derivat de "bonus" bo, s'entén com una inclinació a fer el bé unida a una certa amabilitat i comprensió. La persona bona fa el bé de manera acollidora, tranquil·la, serena, pacient i sense estridències, creant al seu voltant un àmbit de pau que genera confiança, sabedora que la bondat és més poderosa que el mal, i millor dit encara: la bondat poderosa és la bondat compartida, donat que la bondat individual podria ser vençuda, però no la social -com bé diu Antonio Marina en un dels seus articles.-

La bondat és l'expressió en actes de l'autèntica germanor amb els altres. És el resultat de l'educació adequada, requereix perseverança -continua dient Marina- una vegada s'ha adquirit l'habilitat, es fa sense esforç, i no s'oblida.

La bondat és la vivència de proximitat portada a l'extrem de la gratuïtat, i d'aquí que la bondat no va mai sola. D'altres mots com la gratuïtat, la llibertat, l'amabilitat, la tendresa, la delicadesa,... conformen la realitat de la persona bondadosa, s'integren en l'índex d'un petit diccionari sobre la bondat, i dibuixen el rostre del qui és bo.

I per què parlar ara de la bondat? Potser perquè de la persona extremadament bona en alguns moments li en diem babaua o ingènua i la considerem vulnerable i, perquè en temps de precarietat i incerteses és quan més persones bones es creuen en el nostre camí. La bondat és la més senzilla de les virtuts. És ser descomplicat amb les pròpies situacions i amb les que quotidianament vivim amb els altres, amb la família, a la feina, amb el grup d'amics i companys.

La persona bona és amb els altres i dóna vida al sentiment de l'empatia en saber copsar el que, per a l'altre, és un bé just, i opta per donar-li.

Alhora, el bondados aprèn a dir que no per poder reafirmar-se. Ser bo no és negar-se per sucumbir a la voluntat de l'altre. No és bondadosa la persona que ho deixa passar tot per llàstima o per evitar confrontacions o enfrontaments necessaris. La bondat no té res a veure amb una manera de ser tranquil·la, replegada sobre si mateixa... sinó que neix d'un sentiment profund d'estimació a la persona humana pel sol fet d'existir, i de reconeixement incondicional de l'altre.

D'aquesta bondat és de la que anem escassos i de la qual ens parlava Sant Felip Neri quan deia: "sigueu bons si podeu! ". Per què es pot ser bo, compassiu, comprensiu i amable sense deixar de ser enèrgic i exigent. El bondados és una persona molt sensible amb les qüestions de l'altre, sense jutjar-les, anant a allò fonamental de la persona. D'aquesta manera l'altre se sent tractat amb total profunditat. Així és com la bondat provoca bondat, s'estèn i es multiplica apel·lant a la identitat més pregona i irrepetible de l'altre i valorant-la.

En moments com els actuals en què gairebé tot està en entredit potser cal escoltar la clara i directa pregunta amb què qüestionava als seus contemporanis aquell florentí -anomenat "el Neri"- que trobà les seves índies a Roma i va saber

emparentar la més alta contemplació, amb ajudar als més pobres i necessitats, i amb el bon humor: Quan ens decidirem a fer bondat?